

Preek over Psalm 121: Wie God bewaart is wel bewaard!

Voorzang: Gezang 322, 4, 5 en 6

Votum en groet

Zingen: Opwekking 281 (Als een hert dat verlangt naar water...)

Gebed om ontferming

Zingen: Gezang 444, 1 en 3

Kinderpraatje

Zingen: Kinderbundel 47 (Nu gaan de bloemen nog dood...)

Gebed bij de opening van het Woord

Schriftlezing: Psalm 121 en Romeinen 8,31-39

Zingen: Psalm 121

Verkondiging van Psalm 121

Zingen: Gezang 292 (A.F. Troost, Zingende Gezegend; mel. Gez. 448).

Ik zie geen hand voor ogen,
geen herder die mij haalt,
geen hoge regenbogen,
geen duif die nederdaalt,
geen stok, geen staf, geen weide,
geen stille, vaste ster,
geen licht dat mij kan leiden -
wat is de hemel ver!

Ik zie een berg van vragen,
een rots, een diep ravijn,
een rug die niets kan dragen,
een brug, maar veel te klein,
een weg, maar onbegaanbaar,
een pad, nog lang niet af,
een gids, maar onverstaanbaar
en ginds: een gapend graf.

Ik zie geen hand voor ogen,
ik voel geen vreugde meer -
maar toch zal ik verhogen
de opgestane Heer!
Ik leef met zijn geboden,
Hij schreef ze op in mij;
Hij bleef niet bij de doden,
mijn levenslicht is Hij.

Ik zie een berg van vrede,
een toppunt van geluk,
mijn strijd ten eind gestreden,
de liefde nooit meer stuk!
Al zie ik niets voor ogen,
al blijft de hemel ver,
ik zing - en zienderogen
verschijnt er toch een ster!

Dankzegging en voorbeden

Collecte

Leefregels

Zingen: Gezang 100, 1 (allen). 2 (vrouwen). 4 (mannen). 5 (allen). 6 (vrouwen). 7 (mannen). 13 (allen). 14 (vrouwen). 15 (mannen). 16 (allen)

Zegen

Gemeente van onze Heer Jezus Christus!

Psalm 121 is een bedevaartslied.

Een lied voor pelgrims die hun God kwamen opzoeken in zijn huis in Jeruzalem.

Een lied dus voor mensen, die de zin van het leven verderop zochten.

Want thuis konden zij het niet vinden.

Wat dat betreft is er sindsdien niet veel veranderd.

Ook de kerk van vandaag zoekt de zin van het leven verderop.

In het niéuwe Jeruzalem.

Want hier en nu is het beslist niet alles.

Hoeveel is er nu nog niet dat blijdschap en geluk wreed verstoort?

Hoe plotseling kan de vrede in een mensenleven plaats maken voor angst en benauwdheid?

We denken nu aan Sieto en Anja van Keulen.

Binnen een jaar twee keer teleurgesteld in een blijde verwachting.

Is hun verdriet niet een teken van de ón-zin van het leven hier en nu?

Dit is het leven waar de duivel nóg zijn wrede spel mee speelt.

Nee, dit leven is beslist niet alles.

Stel je voor dat dit wel alles was!

Maar gelukkig weet de gemeente van Christus dat ze een volk onderweg is.

Een volk van pelgrims naar het nieuwe Jeruzalem, dat ligt in een land waar het leven beter is.

Er zijn in het leven van elke gelovige wel momenten, denk ik, waarin hij zich van die toekomst sterk bewust is.

Momenten als bergtoppen, vanwaar je aan de horizon het beloofde land a.h.w. in het vizier hebt.

Maar om er ook werkelijk te komen moet je weer naar beneden.

En dan beginnen de moeilijkheden.

Hoe komt je daar doorheen op je bestemming?

Dát is de vraag van deze psalm.

Ik zie de steller van de vraag als een pelgrim die zijn bezoek aan Jeruzalem beëindigd heeft.

En nu staat hij op het punt de tocht naar huis weer te aanvaarden.

Hij is in de tempel geweest.

Hij heeft met grote blijdschap deelgenomen aan de offerplechtigheden.

Misschien vierde hij één van Israëls grote feesten mee.

Hij heeft aan de offermaaltijd, aan de tafel van de Heer, geproefd hoe goed de HERE is.

Zo is hij gesterkt in zijn geloof.

Maar nu is het feest voorbij.

Hij moet weer naar huis.

Aarzelend staat hij in de tempelpoort en kijkt benauwd naar het bergland, waar hij doorheen moet.

Geen wonder!

Daar krioelt het immers van rovers?

Denk maar aan de gelijkenis van de barmhartige Samaritaan.

Maar ook diepe ravijnen en talloze struikelblokken vormen een groot gevaar.

Ja, na het bezoek aan de tempel moet deze pelgrim het gevaarlijke leven weer in.

En hij ziet er tegenop als een berg.

Wie zal hem helpen?

Herkent u dit, broeders en zusters?

Er zijn momenten in uw leven waarin u op grote hoogten bent geleid.

God heeft u misschien rijk gezegend in uw gezin of in uw werk.
Je hebt een kostelijke preek gehoord.
Je bent in je geloof gesterkt door de viering van het avondmaal.
Of je hebt met heel de gemeente uitbundig feest gevierd.
En in dat alles heb je geproefd, tastbaar ervaren hoe goed de HERE is.
Je had het gevoel met Hem alles aan te kunnen.

Maar dán!
Dan breekt het kwaad overweldigend je leven binnen.
De slagschaduw van een bitter lijden verduistert alle glans.
De toekomst lijkt een mijnenveld.
En dan is de vraag van de pelgrim ook jouw vraag: *Waar komt mijn hulp vandaan?*
Ik ben zo bang in de bergen!
Hoe kom ik er doorheen?

Deze vraag, gesteld door een lid van Gods volk, gaat niet verloren in de ruimte.
Er is een antwoord.
En er kómt een antwoord.
Naast die pelgrim in de tempelpoort staat een priester om hem uitgeleide te doen.
En als de reiziger zijn vrees uit, reageert de priester:
Broeder, als je wilt weten hoe ik er over denk...
Wel, mijn hulp is van de HERE, die hemel en aarde gemaakt heeft.

De priester belijdt zo zijn geloof.
En hij wijst de ander op zijn eigen vertrouwen.
De priester weet zich geborgen in de bescherming van God.
Daarvan getuigt hij.
Heeft God niet heel de wereld en al het leven tevoorschijn geroepen uit het niets?

Nu, zeggen dat God hemel en aarde schiep is een geloofsbeslissing, een belijdenis.
Het is een uitspraak vol vertrouwen.
Want God heeft de hemel en de aarde en ook u en mij dus gewíld!
Anders had Hij dat alles niet geschapen.
Het simpele feit dat u en jij en ik er zijn spreekt boekdelen.
We hadden er ook niet kunnen zijn!

Maar God heeft ons gewíld!
We zijn met Goddelijke opzet in het leven geroepen.
En geloof nu maar niet dat God enig werk van zijn handen in de steek laat.
Dat we er zijn is een bewijs van zijn mácht en van zijn líéfdé.
Dus kunnen we van Hem hulp verwachten.
Want Hij kán helpen - zo machtig is Hij!
En Hij wíl helpen - zoveel houdt Hij van ons!

Zo belijdt die priester zijn enige troost in leven en sterven.
Maar hij zou geen echte priester zijn als hij niet geloofde dat die troost ook voor zijn broeder geldt.
Want het is het geloof en de troost van alle gelovigen sámen, van héél de kerk.
Als deze pelgrim, of als iemand vandaag onder ons uiting geeft aan zijn benauwdheid en angst,
dan ontvangt hij het antwoord van de kerk van alle tijden.
Dat mag de weldaad en de zegen zijn van de gemeenschap der heiligen.

Immers, alleen geloven, dat lukt ons niet.
Geloven is alleen maar mogelijk met ons allen.

En zo roepen die allen de mismoedige enkeling in hun midden toe:

Onze God is ook úw God!

Hij zal niet toelaten dat uw voet wankelt.

Ook úw voet niet!

Geen voetstap die u zet, geen verborgen pad, ook al leidt het door nog zo'n duister dal, ontgaat aan zijn aandacht.

Of die pelgrim nu voor Gods aangezicht staat in Jeruzalems tempel

of dat hij zich voortsleept over smalle paden, langs angstaanjagende afgronden of door dorre woestijnen –

het maakt geen verschil.

En zo staat ook u voortdurend onder opzicht van Gods ogen.

Onder leiding van zijn Geest.

Heel de weg leidt u uw Heiland.

En wat zijn liefde wil bewerken, ontzegt Hem zijn vermogen niet.

Hij vangt u op, wanneer u uitglijdt.

Hij grijpt u bij uw arm, als u struikelt.

En als u valt, in wat voor diepe afgrond ook, dan zijn onder u altijd zijn eeuwige armen om uw val te breken.

Ga uw weg dus gerust.

Hij staat u terzijde.

Zijn oog waakt over u.

Ga onderweg maar getroost slapen.

Er wordt op u gepast.

U bent een bewaard mens.

En uw Wachter zal niét sluimeren.

Want de Behoeder van Israël, het volk van zijn verbond, sluimert noch slaapt.

Hij houdt zoveel van ons, dat Hij er eenvoudig niet van slapen kan.

Ons lot gaat Hem zozeer ter harte, dat het Hem onafgebroken bezig houdt.

Nog geen lichte sluimering maakt zijn oogleden zwaar.

Hij blijft op zijn post.

Als een herder, die waakt over zijn kudde.

Als een poortwachter, die waakt over zijn stad.

Naar alle zijden speurt Hij naar onraad.

Hij kent de gevaren en treedt ze bijtijds tegemoet.

Hij is uw wachter, uw schaduw aan uw rechterhand.

Wat is er meer onafscheidelijk van ons dan onze schaduw?

Zo kleeft onze God ons aan en laat ons geen moment alleen.

Maar ook betekent dit beeld hoe God ons beschermt tegen de hitte van de zon.

En dat Hij ons beschermt tegen de maan.

Vroeger dacht men dat de maan kwade koorts kon veroorzaken of zelfs bezetenheid door demonen.

Men sprak dan van maanziekte.

Maar bij God mogen we bescherming verwachten tegen de pijnen en de angsten van de nacht, die een mens gek kunnen maken.

Ja, er is geen kwaad te bedenken waartegen God ons niét bewaart!

Want Hij doet geen half werk.

Het is niet zo dat Hij ons bewaart voor dit of dat, om ons tenslotte toch nog in de hand van een derde vijand te laten vallen.

Nee, Hij behoedt voor álle kwaad!

Hij waakt over ons leven.

Hij waakt er over dag in, dag uit, waar we ook gaan of staan.

Hij houdt de wacht over uw gaan en uw komen, zegt de priester tot de pelgrim.

Ja, dat is een opmerkelijk woord bij dit afscheid van de tempel:

Hij houdt de wacht over uw gaan en uw komen.

Want daarmee zet die priester het leven van de reiziger in het kader van een regelmatige bedevaart.

De priester gaat ervan uit dat dit niet de laatste keer is, dat de pelgrim God zal bezoeken in Jeruzalem.

Zoals hij nu de Godsstad verlaat, zo zal hij er ook telkens weer terugkeren, veronderstelt deze knecht van God.

En hoort dat inderdaad niet zo te zijn:

Jeruzalem altijd weer het einddoel van de reis?

Voor ons het nieuwe Jeruzalem!

Dan zorgt God dat we er komen!

Want Hij houdt de wacht over uw gaan en uw komen.

Van nu aan tot in eeuwigheid.

Eens zullen we komen in het nieuwe Jeruzalem om er nooit weer weg te gaan..

Dan zullen we immer verkeren, in het huis onzes Heren.

Dan, ja dán zeggen we met een dichter uit onze eigen tijd:

*ik ben nu volgegoten met geluk
de tranen die ik schreide en de zuchten
zie ik vervluchtigen tot regenbogen
die van mijn ogen springen naar de zon
waar zijn de bergen van de horizon?
ik zie ze niet*

Dit gedicht – het is van de dichter Marsman – heet De Bruid.

En is dat niet bijzonder toepasselijk?

Zal de bruid van Christus, de gemeente waartoe wij behoren, dit niet zeker éénmaal zeggen?

En mogen we het daarom vandaag al niet zeggen, van nu aan tot in eeuwigheid?

Zo is deze psalm vol bemoedigende zegen.

Uit dit lied klinkt ons een onoverwinnelijke kracht tegen.

Op basis van een vast geloofsvertrouwen.

En daar kan de pelgrim – en daar kunnen u en ik het mee doen.

Maar kunnen we het er ook werkelijk mee doen?

Ons hart komt al gauw met bedenkingen.

Laat ik er slechts één noemen.

Wie staat voor dit alles in?

Wie zegt dat het echt waar is?

Kan die priester dat, die de vertrekkende pelgrim toespreekt?

Kan ik dat, die met instemming de woorden van die priester overneem?

Kan iemand van ons voor dit alles instaan bij onze broeder of zuster?

Als zij een vrijwel onbegaanbare weg moeten gaan en angstig vragen:

Van waar komt mijn hulp?

Immers, hoe is dat binnen de gemeenschap der heiligen?

Wat voor de één een vraag is –

door een plotseling verdriet een brandende vraag gewórden is –

dat is voor een ander wellicht een zeker weten en een vast vertrouwen.

Maar dat zijn binnen de gemeente lang niet altijd vaste posities.
Straks moet de priester zelf op weg door het ruige bergland van Jeruzalem.
Misschien wel naar Jericho.
En dan kan zijn zekere weten zomaar veranderen in de zelfde bange vraag.
Dan is het zijn beurt om bemoedigend te worden toegesproken.

Zo gaat dat binnen de gemeenschap der gelovigen heen en weer.
De trooster van gisteren moet vandaag misschien zelf getroost.
Maar is bewijst dat niet dat wij zelf voor de waarheid van onze troost niet kunnen instaan?
Ieder, die wel eens een ander moest bemoedigen heeft dat wel eens ervaren.
Dan is het gevaar zo groot dat we goedkope woorden spreken.
Zodat de ander denken kan: *Ja, jij hebt makkelijk praten!*

Misschien ben je dan geneigd om maar helemaal niets te zeggen.
Nu kan zo'n zwijgen echt wel veelzeggend zijn.
Maar er moet aan dit zwijgen een einde zijn.
Het evangelie van Psalm 121 mag er niet mee worden dood gezwezen.
Het zal op zijn tijd wel weer tot klinken gebracht moeten worden.

Inderdaad, niemand van ons kan op eigen gezag voor de waarheid van dit evangelie instaan.
Toch mogen we het elkaar verkondigen en op het hart binden.
Niet op eigen gezag, maar op dat van de Wachter zelf.
Op gezag van Hem, die in het NT een duidelijk gezicht gekregen heeft in onze Goede Herder
Jezus Christus.
Dan spreken we op gezag van Hem, die kwam als het Licht in onze donkere nacht.
Die gezegd heeft: *Mijn Vader, die u aan Mij gegeven heeft, is groter dan wat ook.*
En niemand kan u roven uit de hand van mijn Vader!

Hij is dan ook de enige, die volledig kan instaan voor de waarheid van Psalm 121.
En Hij heeft toch geen gemakkelijk praten.
Zijn woorden zijn allesbehalve goedkoop te noemen.
Want hoe duur heeft Hij die niet betaald.
Zo'n moeilijke weg als Hij is gegaan, is hier op aarde immers niemand gegaan.
Hoe heeft Hij er als een berg tegenop gezien, toen Hij bad:
Vader, indien het mogelijk is, laat deze beker Mij voorbij gaan.
Hij vond helemaal geen grond meer onder zijn voeten.
Zo wankelde Hij onder last van het kruis.
Hij heeft op Golgotha dorst geleden in de hitte van de zon overdag.
En verraden werd Hij in Gethsemane bij de maanlicht van de nacht.
Geen kwaad is Hem bespaard gebleven toen Hij riep met luider stem:
Mijn God, mijn God, waarom hebt U Mij verlaten!

Hij, die het bitterste verdriet doorleden heeft, Hij staat er voor in dat het evangelie van Ps 121
wáár is voor ieder die gelooft! AMEN.

05-08-2007